

နီ င ၀ ၇ ၆ ၀

မြပုလဲခင်

ရင်ခွင်
ပျောက်သူ
အနွယ်

လှည်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ခွင်ပျောက်သူအနွယ်

နှလုံးသားကို ချုပ်နှောင်ထားရခြင်းထက် ပင်ပန်းဆင်းရဲသော အရာ
လောက၌ မရှိနိုင်ကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့ ခံစားသိမြင် နားလည်လိုက်ရ
ပြီးသည့် နောက်ကွယ်၌

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

‘လမင်း လမင်း’

အိုး .. လာပြန်ပြီ ဒီခေါ်သံ။ အိပ်မည်ဟု ကြံခါစ၌ လာရောက် ပုတ်နှိုး
နှိုးထစေရန် အားထုတ်သူ ဟူသမျှတို့ သည် လမင်းခင်နှင့် ရန်သူ ဖြစ်
သွားတတ်လေသည် ။

‘လမင်း ညီမလေး ဘယ်အချိန်ကျမှ အိပ်သလဲ မသိပါဘူးကွယ်’

‘အခုမှ အခုမှ မိုးလင်းမှ ’

ဟု ပြောလိုက်သံက လည်ချောင်းထဲက ပေါ်မလာချေ။

‘ဒီကလေးမနဲ့ တော့ ဒုက္ခပါပဲ နေနဲ့ ည ပြောင်းပြန် သတ်မှတ်ထားမှ
တော့ လူ့လောကကြီးနဲ့ ကင်းကွာနေပြီပေါ့’

လမင်းခင် စိတ်ရှုပ် လာပြီ။ နားတွေလည်း အူ၊ မျက်ဝန်းတွေလည်း ပူလောင်ကျိန်းစပ် နေလေပြီ။

တစ်ညလုံး လျှပ်စစ်မီးရောင်နှင့် သဘာဝ၏ ကြယ်တာရာများ သာ ထွန်းလင်းသော မဟူရာညကို အားပြိုင်ရင်း ‘လမိုက်ည’ ပန်းချီကားကို အပြီးသတ် ဆွဲလိုက်သည် ။

အရုဏ်ဦး လင်းကြက်တွေ တွန်သံကြားမှ အိပ်ရာထဲ ကမူးရှူးထိုး ထိုးအိပ်လိုက်သည် ။

တစ်နာရီမျှပင် ပြည့်တတ်သေးရဲ့ လား မသိသော အိပ်ချိန်ကို အစ်မ နေမင်းခင်က လာရောက် ဖျက်ဆီးနေလေပြီ။

‘အင် အင် အခုမှ အိပ်တာ’

‘ဒီနေ့ ညီမလေးမွေးနေ့လေ ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ
,

‘ညမှ ’

လမင်းခင် ခေါင်းအုံးပါးကို ခေါင်းအောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်ကို မှောက်ချကာ ခေါင်းအုံးပါးနှင့် ခေါင်းကို ဖိအပ်ထားလိုက်သည် ။

ဒါမှ .. လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေမှာ အေးရော။

‘ဟင်း’

နေမင်းခင် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

ထို့နောက် ခြေရင်းမှာ လုံးထွေးနေသော စောင်ကို ဖြန့်ကာ ညီမ လ မင်းခင်၏ မှောက်ခုံ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည် ။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲမှ အသာထွက်ခဲ့ပြီး တံခါးကို လှော့ခံချထား
ပေးခဲ့လိုက်သည်။ ။

အိမ်ရှေ့ခန်း၌ စောင့်နေသော ခင်ပွန်းနှင့် သားများက

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘တီတီကော’

နေမင်းခင်က ပုခုံးတွန့်ကာ

‘ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကိုရေ နေ့နဲ့ ညမှားပြီး အိပ်တော်မူနေပြီ။ ညလုံးပေါက်
ပန်းချီဆွဲပုံ ရတယ်။ ဒင်းအတွက်လည်း တော်တော် ရင်လေးပါသေး
တယ်’

‘ဒီလိုဆို ဘုရားက သွားဦးမှာ လား’

‘ဟ သွားရမှာ ပေါ့ မင်းတို့ တီတီအတွက် ဆုတောင်းပေးရတာပေါ့’

‘အပျိုကြီးဘဝ မြန်မြန် ဝဋ်ကျွတ်ပါစေလို့ လား ဟတ် ဟား’

‘နေ့နဲ့ ည မှန်သွားပါစေလို့ သာ ဟတ် ဟား။ တီတီကတော့ စံပဲ’

သားတော်မောင် နှစ်ယောက်လုံးက အဒေါ်ဖြစ်သူ လမင်းခင်
အကြောကိုသိ၍ လှောင်ပြောင် နေလေသည်။ ။

နေမင်းခင်က

‘ကဲ ကဲ သူ မလိုက်လည်း သွားလိုက်ရအောင် တော်ကြာ သားတို့
ကျောင်းချိန်အမီ ပြင်ဆင်ကြရဦးမှာ ဆိုတော့ သွားစို့’

နေမင်းခင်က ပြောပြောဆိုဆို စ လှုပ်ရှားလိုက်သည် နှင့် ကျန် (၃)
ဦးစလုံးက သက်ဝင်လှုပ် ရှားကာ သူ့အား ကျော်ဖြတ်ပြီး ကားဆီသို့ ဦး
အောင် ရောက်သွားကြလေတော့သည်။ ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ နေမင်းခင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလေသည်။ ။

သူ့အတွေး၌ ညီမ လမင်းခင်အတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

အမိဝမ်းတွင်းက တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမသားချင်း ဟူ၍ များများ မရှိချေ။

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ။

အသက်ချင်းကလည်း ‘ဖ’နှစ် ခြားသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော (၃) နှစ်ခန့်က ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး မနှစ်က မိခင်ကွယ်လွန်သည်။ ။

လမင်းခင်နှင့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးများက မနေချင်၊ မနေနိုင်ကြ။

ဒါကလည်း သဘာဝကျပါသည်။ ။

တစ်နေ့လုံးနေပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ တောင် ပြောဖော်မရသော လမင်းခင်ကို ဘယ်သူက အဖော်ပြုနိုင်မှာ နည်း။

ချက်ထား ပြုတ်ထားသည် ကိုလည်း စားချင်မှ စားမည်။

စားချင်သည့် အချိန်မှ လည်း စားသည်။ ။

နေမင်းခင်ကတော့ ညီမအကြောကို သိနေသည်။ ။

လမင်းခင်၏ အနုပညာ ဝါသနာထက် ဆိုးသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်က နှလုံးသားမှာ စူးနင့်လျက်ရှိသည်။ ။

လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်နေတာလား။

သို့တည်းမဟုတ် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို တမင်မေ့ပစ်အောင် ကြိုးစား
ရင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ချော်ရည်မြစ်ထဲ စီးနှစ်ဝင်သွား ခြင်းပေလားကို
နေမင်းခင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့။

သားကြီး သူရိန်ဇော်က ဆယ်တန်း၊ သားငယ် တာရာဇော်က ရှစ်
တန်း။

သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် နေမင်းခင် အချိန်ပြည့် လုံးပန်းနေချိန်
ရန်ကုန် ဘောက်ထော်အိမ်မှ ဘေးအိမ်နီးချင်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည် ။

‘နေမင်းခင်ရေ .. ညည်းညီမကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားနဲ့ ဦး။
အစားအသောက် မမှန် အအိပ် မမှန်နဲ့ တော်ကြာ စိတ်ကျန်းမာရေး
ဆေးရုံ တင်နေရဦးမယ်။ အဒေါ်သားချင်းထဲက ရှိရင်လည်း ခေါ်ထား
ပေးလိုက်ပါဦး’

ဟု အိမ်နီးချင်းကောင်း ဝီသစ္စာဖြင့် သတိပေးလေသဖြင့် နေမင်းခင်
ကိုယ်တိုင် ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က သွားခေါ်ခဲ့ရသည် ။

‘နေမင်း လမင်းက အသက် ဘယ်လောက် ပြည့်မှာ လဲ’

‘သုံးဆယ်’

‘အင်း အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးဖို့ လွန်တောင် လွန်နေပြီပဲ’

‘သူ့ဒဏ်ကို ဘယ်သူက ခံနိုင်မှာ လဲ ကို’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ အနာရှိရင် ဆေးရှိရမှာ ပဲ။ အတော်
ပဲ မိုးညို ရောက်လာရင် ဒီကောင်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရမယ်’

‘မိုးညို’

နေမင်းခင်က နာမည်သစ်တစ်ခုကို ယခုမှ ကြားဖူးသလိုလို၊ ကြားခဲ့

ဖူးသလိုလိုနှင့် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေစဉ် သားငယ် တာရာဇော်က

‘ဪ ဟိုတစ်နေ့ညနေ ထမင်းစားခိုင်းမှာ ဖေဖေ ပြောတဲ့ ဖေဖေသူ ငယ်ချင်း ဆရာဝန် ဆိုတာလား ပြင်ဦးလွင် ဆေးရုံအုပ် အနေနဲ့ ရောက် လာမယ် ဆိုတာလေ’

‘အေး ဟုတ်တယ် မိန်းမက မကြားလိုက်ဘူးလား’

‘အင်း အင်း အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီဆရာဝန်က သားတို့ အိမ်မှာ နေမှာ လား’

‘မနေပါဘူး ဆေးရုံက သူ့အတွက် အိမ်ပေးမှာ ပါ။ သူ ဖေဖေဆီ ဖုန်း ဆက်တာက နေထိုင်လို့ ကောင်းရင် သူလည်း ဒီမှာ မြေဝယ်ပြီး အိမ် ဆောက်မယ်တော့ ပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေက ဒီက ဒေသခံ ဖြစ်နေတော့ သူ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ပေးရမှာ ပဲ မိန်းမရေ သူရောက် လာမယ့် နေ့ကို ကိုတို့ ထမင်းကျွေးရအောင်နော်’

‘အဆင်သင့်ပဲ ကို’

နေမင်းခင်သည် အိမ်ထောင်ကျကတည်းက လက်ရှိ ရုံးဝန်ထမ်း အ လုပ်မှ ထွက်ကာ သျှောင် နောက် ဆံထုံးပါခဲ့လေသည်။ ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဇော်ထွေးက ပြင်ဦးလွင် သားပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဥယျာဉ်ခြံ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ၎င်းနှင့် ဆက်နွယ်နေသော နေကြာစေ့ လုပ်ငန်း၊ ယိုလုပ်ငန်း၊ ဝိုင်လုပ်ငန်းများ နှင့် အောင်မြင် ကျော်ကြားသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။

နေမင်းခင်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ပြင်ဦးလွင်သို့ လိုက် ပါခဲ့သည် မှာ အိမ်ထောင်သက်တမ်း အရဆိုလျှင် (၁၇) နှစ်ပင် ပြည့်

တော့မည်ဖြစ်ရာ နေသားကျနေလေပြီ။

ခင်ပွန်းအတွက်၊ သားတွေအတွက် နေမင်းခင် ဘာမှ ပူပင်
ကြောင့်ကြစရာ မလိုခဲ့ချေ။

တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအရင်းအချာ ဆို၍ ညီမ လမင်းခင် တစ်
ယောက်တည်း ရှိရာ သူ့အတွက် နေမင်းခင် ရတက်မအေးနိုင်ရှာပေ။

‘ညရောက်တော့မှ လမင်း သွားချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ကိုတို့ တစ်
ခေါက် ထပ်ပို့ပေးကြတာ ပေါ့’

ခင်ပွန်းက လူအေးလူဖြောင့် ဖြစ်သည် ။

စိတ်ရင်းကောင်းသည် ။ မိသားစုကို ချစ်ခင်တွယ်တာသော သူဖြစ်
သည် ။

နေမင်းခင်က မိမိ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းသလို ညီမ လမင်းခင်
ကိုလည်း အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းစေချင်သည် ။ သို့သော် အချစ်ကံ
ခေသော လမင်းခင်အတွက် ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ ရမလား။

လူတွေ၏ မနောကို မသိဘဲ လောကကြီးကို ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းကာ
ရိုးသားစွာပဲ ခံစား နားလည်တတ်သော ယုံကြည်လွယ် လွန်းသော
လမင်းခင်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား မသိအောင်ပင် နေမင်းခင် ဖြစ်ခဲ့မိ
လေသည် ။

‘အင်း လမင်းကို ဒီအတိုင်း ထားသွားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး ကျွန်မတို့
တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးရလိမ့်မယ် ယောက်ျားရေ’

‘ဟုတ်တယ် .. လူဆိုတာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ ပဲ နေတတ်ရလိ
မ့်မယ်၊ သိပ်ကင်းကွာ သွားရင် မကောင်းဘူး၊ အဓိကက သူ့ကို လူကြား
ထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ပဲ’

‘ကလေးတွေ လူကြီးစကားထဲ ပါလာပြန်ပြီ’

နေမင်းခင်က နောက်ခန်းသို့ ခေါင်းငဲ့ကာ မျက်စောင်းဝံ့ လိုက်သည်
နှင့် နောက်ခန်းမှ သားတော်မောင် နှစ်ကောင်သည် ဇက်ကလေးများ ပု
လိုက်ကြသည် ။

အခန်း (၂)

တူတူ တူတူ တူတူ။

‘ဟာ တောက်’

လမင်းခင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ တယ်
လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အိပ်ချင်မူးတူးသံနှင့်

‘ဟယ်လို’

‘ဦးဇော်ထွေးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်’

‘မရှိဘူး’

‘ဗျာ ဒါ ဦးဇော်ထွေးအိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်’

အရေးထဲ အရစ်နှင့် လာတွေ့နေပြန်ပြီ။

ဒီလောက် ရှင်းလင်း ပြတ်သားသော မြန်မာစကား သုံးပါလျက်နှင့်
နားမလည်ဘူး ဖြစ်ရတယ်လို့ ။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှိဘူး’

‘ဒီလိုဆို ဒေါ်နေမင်းခင်ကော ခင်ဗျာ’

‘မရှိဘူး’

‘ဗျာ ဘယ်များ သွားကြပါသလဲ’

‘ဘုရား’

အိပ်ချင်နေလေပြီ။ ဖုန်းကို လှမ်းတင်ရင်း ဆက်အိပ် လိုက်လေသည် ။ လမင်းခင် အိပ်မက်ထဲ၌ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲ ကျင်းပနေလေပြီ။

ပန်းချီကားတွေ အများကြီး ရောင်းရလေသည် ။ စိတ္တဇပန်းချီ ဆရာ မအဖြစ် နာမည်ကြီးသည် ကို သူ လက်မခံချင်ပေ။ သူသည် လူ့သဘာဝ၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နီးစပ်သော ရှုမျှော်ခင်းပုံများကိုသာ ရေးဆွဲခဲ့ပါ လျက် အဘယ်ကြောင့်များ စိတ္တဇ ပန်းချီဆရာမလေး လမင်းခင်အဖြစ် ကျော်ကြားနေရတာလဲ။ လမင်းခင် ဘာကိုမှ မတွေးချင်။ ဘာ အကြောင်းအရာကိုမှ မတွေးဘဲ နေခြင်းသည် သာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အ ကောင်းဆုံးသော နေထိုင်မှု တစ်ခုဖြစ်သည် ဟု ။

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ဒေါက်တာမိုးညို အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်သွားရလေသည် ။

တစ်ဖက်က ဖုန်းချလိုက်သည် ။ သို့သော် ဖုန်းခွက်က နေသားတကျ ကျသွားပုံ မရချေ။ တစ်ဖက်မှ အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည် ။

တစ်ဆက်တည်း ကျေးငှက် သာရကာတို့ ၏ နံနက်ခင်း တေးဆိုသံ ကိုပင် ကြားနေရသည် ။

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံ ဖြစ်သည် ။

အိပ်မှုနံရံများ အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ဖော် မိန်းကလေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

သူက ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်း သတင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်ကာ အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဇော်ထွေး၏ G.S.M မိုဘုန်း ဖုန်းနံပါတ်ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ တော့ ရှိသည်။ ။

နံနက်စောစောကို ပြင်ဦးလွင်၏ အကောင်းဆုံး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားလိုက်ချင်သည်။ ။ ဆေးရုံဝန်းထဲကို တန်းမဝင်ချင်သေး။ ။

တတ်နိုင်သမျှ ဆေးနံ့ကင်းသော လေကောင်းလေသန့်လေးကို ရှူရှိုက် လိုက်ချင်သေးသည်။ ။

ကားကို လမ်းဘေး ခေတ္တရပ်တန့် လိုက်ပြီး ဘေး၌ ချထားသော လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဇော်ထွေး၏ G.S.M ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ။

တွေ့ပြီ။ ။

သူချက်ချင်းပင် မှတ်သားပြီး ဖုန်းခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟဲလို’

‘ဇော်ထွေး’

‘ဟာ .. မိုးညို မင်း ဘယ်က ဆက်တာလဲ ရောက် လာပြီလား’

‘အေး ရောက် လာပြီ ပြင်ဦးလွင်က ကြိုဆိုပါ၏ နားမှာ ငါရောက်နေပြီ မင်းအိမ်ကို ဆက်တော့ အိပ်မှုနံရံများ အိမ်ဖော်မလေးနဲ့ တိုးနေတယ်။ ။

ဒါနဲ့ မင်းဘယ်မှာ လဲ’

‘ငါ ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားမှာ ခုပဲ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်ဆင်းလာမယ်
မင်း အိမ်ကပဲ စောင့်နှင့်ပါလား အခုလောက်ဆို အလုပ်သမားတွေ ရောက်
လောက်ပြီ’

‘ငါက မင်းအိမ်ကို ဝင်ပြီး မင်းကို ခေါ်ပြီး ပြင်ဦးလွင် အကောင်းဆုံး
စားသောက်ဆိုင်မှာ Breakfast စားကြမယ်လို့ ရည်စူးထားတာ’

‘အိုကေ မင်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ် ပြင်ဦးလွင်တင် မကဘူး။
တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ အကောင်းဆုံး အစားအသောက်ဆိုင်မှာ မင်းကို ကျွေးမ
ယ် Breakfast ကော lunch ကော dinner ကောလေ ဟတ် ဟား’

‘ဘယ်ကိုလဲကွ လမ်းညွှန်ဦး’

‘ငါ့အိမ်လေကွာ မင်းရောက်ဖူးတာပဲ အိမ်ထဲကိုသာ ဝင်စောင့်နေ
အိမ်ဗဟိရ အလုပ်သမား မိသားစု ရောက်နေလိမ့်မယ် ငါ ဖုန်းဆက်မှာ
လိုက်မယ်’

‘မင်း ဖုန်းဆက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒေါက်တာမိုးညိုက အပိုင်ပြောလိုက် လေသည် ။ အိပ်မှုနံရံခွားမ
လေးက ဖုန်းကိုမှ ကျအောင် မချနိုင်လေဘဲ။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ’

‘မင်းအိမ်ရောက်တော့ သိလိမ့်မယ်ကွ ကိစ္စမရှိဘူး ငါ့ကို တံခါးဖွင့် မ
ပေးတော့လည်း ခြံဝကပဲ စောင့်နေမယ်ကွာ’

‘အေးပါ ငါတို့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဆင်းလာပါပြီ ရောက်
တော့မှာ ပါ ဒါပဲ မိုးညို စောင့်ဖြစ်အောင် စောင့်နေပါကွာ ဒါပဲ

သူငယ်ချင်း’

မိုးညို ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကားကို ဆက်မောင်းလိုက်သည်။ ။

နန်းမြိုင်လမ်းကို သူ မှတ်မိနေသည်။ ။ ၉ တန်း ၁၀ တန်း၌ ပြင်ဦးလွင်၌ ဘော်ဒါနေခဲ့သော ကြောင့် ပြင်ဦးလွင်သား မိုးညိုနှင့် သူ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

မိုးညို၏ အိမ်သည် လည်း သူ့စားအိမ် သောက်အိမ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးနောက် သူသည် ဆေးပညာကို (UK) ၌ သွားယူခဲ့ပြီး နောက်မှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သည် မှာ ၅-၆ နှစ်ပင် ရှိသေးသည်။ ။

ဇော်ထွေး မင်္ဂလာဆောင်လည်း သူ မလာနိုင်ခဲ့။

အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားပြီး ယခုမှ ပြန်လည် ဆုံစည်းဖို့ အကြောင်း ဖန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နန်းမြိုင်လမ်းပေါ်ရှိ ဇော်ထွေးတို့ အိမ်မှာ ပြောင်းလဲနေသည်။ ။

ခေတ်မီ နှစ်ထပ်တိုက်ပုံစံ ဖြစ်နေသည်။ ။

မက်မန်းပင်နှင့် ထောပတ်သီးပင်များက ဝေဆာနေဆဲပင်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်နှင့် မျက်နှာစာ၌ ပန်းခင်းများကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည်။ ။

သူက ခြံတံခါးကို ကားခေါင်း ဦးတည်လိုက်ပြီး ခြံဝန်းထဲ မျက်စိတဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဇော်ထွေးတော့ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ဦး ရထားသည် ဟု သူခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ။

သူ့မှာ တော့ ..။

ကားဟွန်း နှစ်ချက် ဆင့်တီးလိုက်သည် ။ လူတစ်ယောက်
အပြေးအလွှား ထွက်လာသည် ။

‘ဘယ်သူ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲ ဆရာ’

‘ဦးဇော်ထွေး’

‘ခုတော့ မရှိကြပါဘူး။ ပြန်လာပါလိမ့်မယ် ဆရာ အိမ်ထဲ ဝင်စောင့်
ပါ’

ထိုလူက ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။

မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးကို အိမ်ထဲပေးဝင်ရဲသော ထိုသူအား သူ အံ့သြ
သွားသည် ။

စိတ်ထဲ ဇေဝဇေဝါနှင့်

‘ဦးဇော်ထွေးက ဖုန်းဆက်ထားလို့ လား’

‘ဗျာ’

ရိုးသားနဲ့အပုံရသော ထိုသူအား သူဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကားကို
သာ ခြံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်၌ ကားရပ်ထားလိုက်ပြီး ကားပေါ်က
ဆင်းကာ ခါးကို ဆန့်ကာ ဘယ်ညာချိုးလိုက်ပြီး ဖူးတချို့၊ ငုံတချို့၊ ပွင့်တ
ချို့နှင့် နှင်းဆီပန်းခင်း၊ ဒေလီယာ၊ ဒေစီ၊ နှင်းပန်း၊ ဂမုန်းနှင့် ပန်းမျိုးစုံ
တို့ ကို လှပစွာ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည် ကို ကြည့်ကာ

‘ဒါ ဘယ်သူ့လက်ရာလဲဗျာ’

စောစောက ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသော သူကို မေးလိုက်မိလေသည် ။

‘သူဌေးကတော်လေ သူညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်က လုပ်ပေး

စိုက်ပေးရတယ်’

‘ဪ’

‘ဆရာ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါလား။ အထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သမီးက အိမ်ဗာဟီရတွေ လုပ်နေတယ်’

‘နေပါစေ ဦးဇော်ထွေးတို့ ရောက်လာတော့မှာ ပါ သူတို့ လာမှ ပဲ ကျွန်တော် ဝင်တော့မယ် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဪ .. သူဌေးခယ်မလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်တုန်း ထင်တယ်’

မိုးညို စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ တယ်လီဖုန်း ထူးစဉ်က အိပ်ချင်မှုး တူး အသံရှင်သည် ဇော်ထွေး ခယ်မများ ဖြစ်နေလေမလား ဟူ၍ ။

‘ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲဗျ’

‘ဦးနီပါ’

‘ဒီဇာတိပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မိုးကြိုးပစ်ရွာကပါ’

‘ဪ’

အမှန်တော့ မိုးညိုတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရတာနှင့် စာလျှင် ဦးနီနှင့် စကားတပြောပြော နှင့်က ပို၍ ကောင်းမည် ဖြစ်သည် ။

တစ်ယောက်တည်း ငေါင်နေစရာ မလိုတော့ပေ။

မိုးညို နာရီ ကြည့်လိုက်သည် ။ နံနက် ခုနစ်နာရီ ထိုးလှနေပြီ။

ညက မန္တလေး၌ အိပ်ပြီး မနက် အစောကြီး ဘုရားကြီး မျက်နှာသစ်

တော်ရေ ကပ်ချိန် ထမူးပြီးနောက် ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ဆရာ အိမ်ထဲ ဝင်ပါလားရှင့်’

ဦးနီ၏ သမီးဖြစ်ဟန် တူသူက အိမ်ထဲ တံမြက်စည်း လှည်းနေရာမှ သူ့အား မြင်တွေ့သွားပြီး လာရောက် ခေါ်လေသည်။ ။

‘ရတယ် ကလေးမ’

ဤကလေးမတော့ ဖုန်းလက်ခံသူ ဖြစ်ဟန်မတူ၊

ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ဖက်နှင့် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားနှင့် လန်းဆန်းနေသော အသွင် ဖြစ်လေသည်။ ။

သူ ဘာကြောင့်များ ဖုန်းလက်ခံသူ၏ အိပ်ချင်မှုတူး အသံကို စိတ်ဝင်စားမိရပါလိမ့်။

ထိုအခါ၌ ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး ဦးနီက

‘ဟော သူဌေးတို့ လာပြီ’

ဟု ပြောပြီး အပြေးအလွှား တံခါးဖွင့်ရန် သွားသည်။ ။

သို့သော် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ကောင်လေးတစ်ဦးက ကားပေါ်မှ ဆင်းဖွင့်ပေးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

မိုးညို ဇော်ထွေးကို အားကျမိသည် မှာ သားနှစ်ယောက် ရှိသည် ဟု သိရကတည်းက ဖြစ်သည်။ ။

‘တီ တီ တီ’

ဟု ဇော်ထွေးက သူ့အား ကားဟွန်းသံ ပေးကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်း မောင်း လာပြီး သူ့ကားနောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။ ။

‘မိုးညို၊’

‘ဇော်ထွေး၊’

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရင်ချင်းအပ်ကာ ဖက်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကြည့်ကြသည်။ ။

‘မင်းက ပိုခန့် ပိုချောလာတယ်၊’

ဇော်ထွေးက ပြောသည်။ ။

သူကလည်း အားကျမခံ

‘မင်းကလည်း အိမ်ရှင်မ တော်လို့ ထင်တယ် .. သန့်ပြီး တောက်ပြောင်နေတာပဲ’

ဇော်ထွေးက အနားသို့ ရောက်လာသော သူ့ဇနီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ။

‘ဒါပဲ ကိုယ့်ဇနီး နေမင်းခင်လေ’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်နေမင်းခင် နာမည်ကတော့ ကြားဖူးပေမယ့် ခုမှ မြင်ခွင့်ရတယ် နာမည်ထက် လူက ပိုပြီး လှပပါပေတယ်’

‘သိုင့်ခံကျူး ဒေါက်တာ’

မိုးညိုက နေမင်းခင်အား လက်ကမ်းလိုက်သောအခါ နေမင်းခင်က ပါးချိုင့်ကလေး ပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး

‘အိမ်သူ တစ်ခါတည်း လိုက်မလာဘူးလား ဒေါက်တာ’

‘ကျွန်တော့်အိမ်သူက UK မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ကျွန်တော်တို့ ဒိုင်ဗိုစ် (divorce)

လုပ်ပြီးပြီ’

‘ဪ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင် သားသမီးတွေကော’

‘သားသမီး မရခဲ့ပါဘူး’

‘ဆောရီး ဒေါက်တာ’

‘မိန်းမကတော့ မိန်းမသဘာဝ စပ်စုပြီ မိုးညို နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးပေတော့ ကိုယ်ကလည်း မင်းအကြောင်းကို နောက်ပိုင်း သိပ်မသိတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး’

‘ရပါတယ်ကွာ’

‘လာ သူငယ်ချင်း အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်’

‘Breakfast သွားစားဖို့ ပြောထားတယ်လေကွာ’

ဇော်ထွေးက ဂုဏ်ယူသော အပြုံးနှင့်

‘အေးလေကွာ စားရအောင် ပြင်ဦးလွင်မှာ မပြောနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံး အကောင်းဆုံး စားဖိုမှူး ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လက်ရာနဲ့ မင်းကို ကျွေးမှာ ပါ’

ဇော်ထွေးက ဇနီးသည် အား ကြည့်ကာ မချိုမချင် အပြုံးနှင့် ပြောလိုက်သောအခါမှ ဒေါက်တာ မိုးညိုက သဘောပေါက်သွားဟန် တူသည် ။

‘ဟောဗျာ ငါ့နှယ် အရိပ်ပြတာတောင် အကောင် မတွေ့တဲ့ လူလိုဖြစ်နေပြီ’

ဒေါက်တာမိုးညို၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ ဇော်ထွေးက အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ခဲ့လေသည် ။

နေမင်းခင်သည် ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေလေသ

ည် ။

သို့သော် နေမင်းခင်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လှပသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်
လေယူရာသိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့ ကခုန်နေခြင်းနှင့် တူသည် ဟု ဒေါက်တာမိုး
ညို စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ ပင် တင်စားမိလေသည် ။

‘ဇော်ထွေး မင်း အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းတယ် ထင်တယ်’

‘အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ .. အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အပြင် နား
လည်မှုတွေ ရှိတော့ သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ သားနှစ်
ယောက်ကလည်း တော်ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်ပါလား။ မင်းနဲ့ ငါ မယားညီ
အစ်ကို တော်ရအောင် သူ့မှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်’

ဒေါက်တာမိုးညို ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေး ရောက်သွားသည် ။

အိပ်မှုနံနံများ ထူးသံပိုင်ရှင်နှင့် ဖုန်းလိုင်း မကျသေးခြင်းကို သတိရ
ကာ

‘ဟ မင်းအိမ်ဖုန်း ကိုင်ကြည့်လိုက်ပါလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဇော်ထွေးက သူ့ဘေးနားရှိ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း ..

‘ဟင် လိုင်းမကျပါလား။ သားငယ်ရေ မင်း တီတီအခန်းကို ဖွင့်ဝင်
ပြီး ဖုန်းခွက်ကျအောင် ချလိုက်ဦးကွ’

ဇော်ထွေးက လှမ်းအသံပြုလိုက်သည် ။

ဒေါက်တာမိုးညိုကို ဇော်ထွေးက ကြည့်ကာ

‘အိမ်ရှင်မ ကောင်းတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. လူနာတစ်ယောက်တော့
တိုးမယ် ထင်တယ်’

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ပန်းချီဆရာမလေ စိတ္တဇ ပန်းချီဆရာမလေးလေ နေ့နဲ့ ညလည်း မှားနေတယ် ထင်တယ် ခုအိပ်နေတယ်လေ’

‘လွယ်ပါတယ်ကွာ ငယ်ငယ်က လူကြီးတွေ ပြောသလို အိပ်ယာ ပြောင်းပြန် သိပ်လိုက်ပေါ့ ဟတ်ဟား’

သူတို့သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိန်းမချောလေးများကိုလည်း နောက်ပိုး ပိုးခဲ့ကြဖူးလေသည်။

လမ်းဘေးလည်း ဂီတာ ထိုင်တီးကာ အပျိုများ အိမ်ရှေ့ ဖိုသံပေးခဲ့ကြ ဖူးလေသည်။

‘ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်လ် မေမေက နံနက်စာ သုံးဆောင်လို့ ရပါပြီတဲ့’

သားကြီးက လာခေါ်စဉ် သားငယ်ကလည်း အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ..

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ .. တီတို့ဖုန်းခွက်က မကျဘူး အဟီး သားတော့ တီတီကို နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲပေးခဲ့တယ်’

‘ဒီကောင် လုပ်ပြီ’

ဒေါက်တာမိုးညိုသည် မိသားစုဆန်သော ဇော်ထွေး၏ မိသားစုဘဝလေးကို အားကျသွားလေသည်။

သူလိုလား တောင့်တခဲ့သော မိသားစုဘဝကို ဇော်ထွေးက အပြည့်အဝ ရရှိနေပါလား။ နေမင်းခင် ပြင်ဆင်ထားသော နံနက်စာကို စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဒေါက်တာမိုးညိုသည် လုံးဝ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

‘ဇော်ထွေး ပြောတာကို ကိုယ့်မဲ့ ပြာတယ်ထင်ခဲ့မိတာ မှားသွားမှန်း သိလိုက်ပြီ တကယ့်ကို ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံး စားဖိုမှူးလက်ရာ စား လိုက်ရတယ် ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ပါပြီ ဒေါ်နေမင်းခင်’

နေမင်းခင်က စတော်ဘယ်ရီရောင် မျက်နှာလေးဖြင့် ပြုံးကာ ..

‘ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဒေါက်တာ ဗိုက်ဆာနေချိန်နဲ့ ကြုံကြုံကံသွားလို့ ဖြစ်မှာ ပါ ဆာလောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ စားရသော အ စားအစာသာလျှင် အကောင်းဆုံး အစားအစာ မှတ်လား ဒေါက်တာ’

နေမင်းခင် စကားကို ဒေါက်တာမိုးညို တွန်းလှန်နိုင်သော အင်အား မရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကမ္ဘာပတ်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အမှန်ပါ ပဲ နောက်စားကောင်းအောင် ပြောတယ် မထင်ပါနဲ့ နောက်လည်း ဒေါ် နေမင်းခင် လက်ရာတွေကိုပဲ တမ်းတနေမိတော့မှာ ပဲ’

‘မိန်းမရေ ချင့်ယုံပေတော့ ဒီကောင်ကြီးက အပြောကြီးလို့ သူ့ကို ရွှေ မိုးညိုလို့ တောင် ကိုတို့ သူငယ်ချင်းတွေက sweet name ပေးထားတာ’

ဒေါက်တာမိုးညိုက သဘောကျစွာ ရယ် လိုက်လေသည် ။

နေမင်းခင်က ဒေါက်တာမိုးညိုကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားလေသည် ။

မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။

ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးသည် ဟု စဉ်းစားသော်လည်း ရုတ်တရက် အဖြေမတွေ့ချေ။

အခန်း (၃)

လမင်းခင် စိတ်ညစ်လာသည်။ ။

စိတ်ညစ်တာထက် စိတ်ရှုပ်ထွေးတာက ပိုသည်။ ။

အနှောင်အဖွဲ့ အဟန့်အတားမရှိသော ဘဝတစ်ခုကိုသာ လိုချင်သည်

။

‘ထစမ်း လမင်း နင် ဒီလိုသာနေမယ် ဆိုရင် ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက် လာလိမ့်မယ် လူကလည်း ပိုးတောင့်တဲကျနေတာပဲ ညစာတော့ မိသားစု နဲ့ အတူ စားမှ ဖြစ်မယ်’

‘စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ .. မမမိသားစုဟာ လမင်း မိသားစုမှ မဟုတ်တာ။ လမင်း မလာခင်ကတည်းက နေနေကျအတိုင်းပဲ နေတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့ လို့ လဲ’

လမင်းခင်၏ ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး စူစူပုတ်ပုတ် ပြောလိုက်သော ဟန်ပန်ကို ကြည့်ကာ နေမင်းခင် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ။ သို့သော် စိတ်မဆိုးရက်သဖြင့်

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ လမင်း နင်ဟာ မိသားစုဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် အသိဉာဏ်တွေ ချွတ်ယွင်းနေပြီလား။ ကဲပါ ထ .. ရေချိုးလိုက် ဟီတာဖွင့်ချိုးနော် သေသေချာချာ စပ်ချိုး ရေအေးတွေချည်းပဲ မချိုးနဲ့ ပြီးရင် သေသေသပ်သပ်လေး ပြင်ခဲ့ ဧည့်သည် တစ်

ယောက်လည်း ဖိတ်ထားတယ် နင့်အစ်ကို သူငယ်ချင်းပဲ’

လမင်းခင် စိတ်မဝင်စားချေ။

အစ်မနေမင်းခင်ကိုလည်း စကားများ လွန်းသည် ဟု သာ
စွဲချက်တင်ကာ စိတ်ပျက်နေမိသည် ။

မထလို့ လည်း ပြီးမည်မဟုတ်။

နေ့ခင်းစာတုန်းက နှိုးကျွေးတော့လည်း သူ မစားခဲ့။ အခုတော့ အိပ်
ရေးကတော့ ဝနေပြီ။

လမင်းခင် မျက်လုံးက သုံးချောင်းထောက် ခုံပေါ်ရှိ ပန်းချီကားဆီ
ရောက်သွားသည် ။

‘လမိုက်ည’ ဟု သူ့စိတ်ထဲက အမည်ပေးထားသော ပန်းချီကားကို
ကြည့်လိုက်သည် ။

ပြည့်စုံနေပြီ။

ကြယ်ရောင်တွေတော့ ရှိနေပါသည် ။

သို့သော် လမင်းမရှိခြင်းကြောင့် ကောင်းကင်သည် မပြည့်စုံပါဘူးဟု
လမင်းခင် ခံယူထားသည် ။

ရင်ထဲ နာကျင်လာသည် ။

ရင်ကိုနာကျင်စေသော ပန်းချီကားတွေကိုမှ သူ ဘာဖြစ်၍ များ
စုတ်ချက်တင်မိရတာပါလိမ့်။

‘လမင်း’

အစ်မနေမင်းခင်ကလည်း တစ်မှောင့်ပင်။

သူ့ယောက်ျား သူ့သားများကို သြဇာပေး၍ ရသကဲ့သို့ သူ့အားလည်း
ပုံစံချနေချင်ပြီ။

လမင်းခင် အိပ်ရေးလည်း ဝပြီဖြစ်၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သ
ည် ။

မဝင်လို့ ကတော့ မဖြစ်တော့။

အစ်မနေမင်းခင်၏ ပါးစပ် စက်သေနတ်ပစ်သံကို သူ ခံနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

အစ်မ နေမင်းခင်သည် အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်သကဲ့သို့ ပါးစပ်နှင့်
သြဇာကလည်း မပြတ်ချေ။

အစ်မယောက်ျား (ခဲအို)နှင့် တူများကိုပင် လမင်းခင်က သနားနေမိ
သည် ။ အစ်မနေမင်းခင် ၏ ပုံစံခွက်ထဲက လူသားရုပ်ကလေးများ ဟု ။

‘အင်း ဟုတ်ပြီ ခဲအိုနှင့် တူတွေရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားဆွဲပြီး လူသားရုပ်
ထုကလေးများ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရမယ် အဟင်း မမတော့ ဒေါကန်
မှာ ကျိန်းသေတယ်’

ဟု ရေချိုးရင်း တွေးနေမိသည် က ပြုံးလိုက်မိလေသည် ။

ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက်

‘ဟေး ဘယ်သူလဲ’

ရေချိုး၍ မဝခင် တံခါးခေါက်သံက ပေါ်လာသည် ။

အစ်မနေမင်းခင် မဖြစ်နိုင်။

အစ်မက လူထက် အသံက ပိုမြန်သည် ။

တံခါးခေါက်သံ မထွက်ပေါ်မီ အစ်မအသံက အရင်ရောက်လာနိုင်

လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရဲတင်းစွာပင် အော်မေးလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်မပါ အညိုပါ ဒွေးလေးက မမကို သနပ်ခါးလိမ်းခဲ့ပါတဲ့ နောက်ပြီး ဘောင်းဘီ မဝတ်နဲ့ မိန်းမလိုဝတ်တဲ့ သနပ်ခါးက ကျွန်မ သွေးပေးထားခဲ့ပါတယ်’

သူ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဟလိုက်သည် နှင့် နေ့ဘက် အိမ် အလုပ်လာ လုပ်ပေးနေကျ ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

အညိုဟု သူမှတ်ထားလိုက်သည်။ ။

သူလည်း ပြင်ဦးလွင် ရောက်သည် မှာ ၃-၄ ရက်ခန့်သာ ရှိသေးသည် ဖြစ်ရာ မျက်မှန်း မတန်းမိသေးချေ။

အိမ်၌ ဗာဟီရအလုပ်သမား ဘယ်နှယောက် ရှိမှန်းပင် မသိသေး။

‘ဟာ မသွေးနဲ့ ရတယ် နင်ပဲ လိမ်းလိုက်တော့ ငါ သနပ်ခါး မကြိုက် ဘူး’

သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျား မပျက်သော မိန်းကလေးကို လမင်းခင် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်မ မလိမ်းပါဘူး မမလိမ်းပါ။ ဒွေးလေးက ပန်းပန်ချင် ပန်ရ အောင် မမ စားပွဲအလှ ပန်းအိုးထဲ ပန်းတွေလည်း ထပ်စိုက် ထည့်ပေး ထားခိုင်းတယ်’

‘ကျွတ်’

သွားကြားက ထွက်လာသော လေသံကို သူ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွား လိုက်လေသည်။ ။

သူ ပန်းမပန်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းကို အစ်မနေမင်းခင် သိရှိနားလည်ပါလျက် သူ့အား ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ပြီ။ ထိုကြိုးပမ်းမှုများက သူ့ကို မွန်းကြပ်စေရန် ဖိအားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်ဟု အစ်မနေမင်းခင် မစဉ်းစားမိသေးဘူးလား။

ဆယ်နှစ်ကျော်ဟူသော ကာလဝယ် သူ့ကိုယ်သူ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည် ကို အားမရပေဘူးလား။

သူ ဘာမှားယွင်းနေသနည်း။

အနုပညာသမားများ သည် အခြားလူများ နှင့် မတူညီသော ကွဲပြားချက်များကတော့ ရှိနေမည်ပင်။

အနုပညာသည် ဖန်တီးယူ၍ မရ။ ဝါသနာ၊ ဗီနှင့် ကြိုးစား အားထုတ်မှုကို အခြေခံကာ စိတ်နှလုံး မြှုပ်နှံမှ တစ်နည်းအားဖြင့် ဈာန်ဝင်စားမှသာလျှင် အကောင်အထည် ဖော်၍ ရသည် ။

‘မမ မိတ်ကပ်လူးလေ’

‘ဟာ ရှုပ်လိုက်တာ ရှုပ်တယ်ဟာ စနိုးပဲ လူးမယ်၊ ဒါတောင် အသားပတ်လာလို့ လူးတာ’

‘မမက ချောရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘိုသီဘတ်သီ နေရတာလဲဟင် ပြင်လိုက်ရင် ဒွေးလေး ထက်တောင် လှမှာ ’

လမင်းခင်က အညို ဟူသော မိန်းကလေးကို ကြည့် လိုက်လေသည်

။

အသားညိုညို ခပ်ညှက်ညှက် ခပ်သေးသေးနှင့် မိန်းကလေးသည် အသားဖြူကာ အရပ်လည်း မြင့်ကြသော သူတို့ ညီအစ်မ အလှကို အားကျငေးမောနေပေလိမ့်မည်။

အလှူ။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှူက ဘာလဲ။

ထိုအလှူက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိမ်သွင်းယူနိုင်သော လက်နက်ကောင်းမှ မဟုတ်ပေဘဲ။

‘လှတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ လောကကြီးမှာ အလှူက အရေးမကြီးဘူး’

နာကျည်းမှုက ရင်ကို ရိုက်ခတ်လာသည် ။

မေ့ပျောက်ထားချင်သော နှလုံးသားက ဆူးချက်ဒဏ်ရာသည် သတိရမှု လေပြင်း၏ ရင်ကို တိုးဝေ့ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဆူးချက်အလူး၌ နှလုံးသားသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ နာကျင် လာလေသည် ။

ထိုစဉ် လှေကားသို့ ပြေးတက်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ နှုတ်ကလည်း

‘တီတီ တီတီ မေမေက မြန်မြန်ဆင်းခဲ့ တဲ့ ၊ အညှိုကော မေမေ ခေါ်နေတယ်’

သားငယ် တာရာဇော်အသံကြောင့် တဒင်္ဂလွင့်မျောသွားသော အနွမ်းလွင့်ပြင်၏ ပုံရိပ်သည် ချက်ချင်းပင် လွင့်ပျောက်သွားပြီးနောက် အခန်းဝသို့ ခေါင်းပြူပေါ်လာသော တာရာဇော်အား

‘အေး လာခဲ့မယ် အခုပဲ ဘာများ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး’

‘အဟဲ တီတီတွေ့တော့ သိမှာ ပေါ့ တီတီအတွက်ပဲ မိုက်တယ်ဗျာ။ အရပ်အမောင်းကော၊ ရုပ်ကော အပျံစားဗျ .. ပညာကလည်း ပြောစရာမရှိဘူး’

လမင်းခင် နားမလည်။ တာရာဇော်အား မျက်မှောင်ချီကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အဲ မင်းမှတ်ထား မနက်က မင်း ငါ့ကို နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲထားတယ် မှတ်လား .. အဲဒီ အကြွေးမင်းကို ဆပ်ရမယ်’

‘ဟတ် ဟား စိန် လိုက်လေ တီတီ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တာရာဇော်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ အညှိလည်း မရှိတော့။ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။

လမင်းခင် ဘီရိဆွဲဖွင့်ကာ စပို့ရှပ် ပန်းဆီရောင် လက်ရှည် ခပ်ပွပွနှင့် ဖိစကတ် ထမီအနက်ကို ဝတ်လိုက်သည် ။

အစ်မနေမင်းခင်က ထမီအနက် ဝတ်ခြင်းကို မကြိုက်ပေ။

မတတ်နိုင်ဘူး။

မိမိလည်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့ပေဘဲ။

အစ်မနေမင်းခင် သူ့အား သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်ပေလိမ့်မည်။

သူကလည်း ဒါကိုပဲ မျှော်မှန်းသည် ။ အနှောင်အဖွဲ့ကို သူ မုန်းတီးသည် ။

ဂုတ်ထောက်နေသော ဆံပင်ကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချက် နှစ်ချက် ဘီးနှင့်သပ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။ အိပ်ရေးဝထားသဖြင့် အနည်းငယ် လန်းဆန်းနေသည် ။

ဒီည ဘာကား ဆွဲရမည်နည်း။

အတွေးနှင့် ဆင်းလာခြင်းကြောင့် ထင်သည် ။ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်
သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။

‘လမင်း ဒီကို အရင်လာဦး’

ဟူသော အစ်မ နေမင်းခင်၏ ဩဇာဂုဏ်မြောက်သော အသံကြောင့်
လမင်းခင် အတွေးပျောက်ကာ ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဧည့်ခန်း
သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည် ။

‘ဟင်’
